Час зачаття пам'ятаю неточно,
Отже, пам'ять моя однобока.
Був вночі я зачатий — порочно
І з'явився на світ не до строку.

Народжувався не в муках та злобі —
Дев'ять місяців — це ж не років...
Перший строк відбував я в утробі,
Там зустрітись з добром не зумів.

Спасибі вам, святителі,
Що плюнули та дунули,
Що враз мої родителі
Зачать мене надумали.

У ті часи безлюднії,
Тепер майже билинні,
Коли строка нелюдськії
Йшли зеки некартинні.

Їх брали в ніч зачатія,
А багатьох — раніше.
Але живе ця братія,
Працює, чесно дихає.

Ех, ходу! Спритні думоньки, ходу!
Ех, слова, милі рядочки слова!
Перший раз я отримав свободу
За указом від тридцять восьмого.

Знати б, хто так довго тоді мурижив,
Відігрався б на тому падлюці!
Народився і жив я, і вижив —
На Міщанській Першій вулиці.

За стіною, стіночкою,
За перегородочкою
Сусід й дружина Зіночка
Бавилися горілочкою.

І жили всі урівень, так,
Система — коридорна,
На тридцять п'ять кімнаток
Лише одна уборна.

Тут зуб на зуб не попадав,
Не гріла тілогрієчка,
Тут вперше добре я пізнав,
Яка ціна копієчки.

Не боялась сирени сусідка,
Мати також звикала потроху.
І плював я — хлопчик трилітній
На повітряну цю тривогу.

Так, не все те, що зверху — від Бога.
І народ ті запалки гасив,
Як маленьку для фронту підмогу
Цінував келих свій в ті часи.

Світило сонце згарячу
В дірки на даху сіяні,
На Євдоким Кирилича
Та Гасю Мусієвну.

Вона йому: — Як синов'я?
— Та без вісті пропали!
Ех, Гаська, ми одна сім'я,
Усі ми постраждалі.

Ви також постраждали,
Тому, що обрусіли,
Мої — безвісті — впали,
Твої — невинно сіли.

Виростав без пелюшок та сосок,
Жив увагою не заяложений.
І дражнили мене: — Недоносок! —
Хоч нормально я був доношений.

Маскування хотів зривати я.
— Полонених женуть! — Чому ж дрижим?
Повертались батьки, наші браття
По домах. По своїх та чужих.

У тьоті Зіни кофточка
З драконами та зміями —
То у Попова Вовчика
Був батько із трофеями.

Трофейна ця Японія,
Трофейна ця Германія,
Прийшла до нас Лімонія,
Суцільна Чемоданія.

У батька взяв на станції
Погони, ніби цяцьки, я.
А із евакуації
Юрбою валили штатські.

Роздивились вони, оклигались.
Похмелились — потім протверезіли.
І відплакали ті, що діждались,
Ті, що втратили — відревіли.

Рив метро тато Вітькін з Генкою,
— А навіщо? — спитали. Відповів:
— Коридори кінчаються стінкою,
А тунелі виводять до світла.

Пророцтво це папашине
На слухав Вітька з корешом.
Із коридору нашого
В тюремний коридор зайшов.

Завжди був суперечником.
А припруть — відмажеться.
Пройшов тим коридорчиком,
Стінкою закінчив, мабуть.

Та у батьків своє буття,
І ми — поводилися вільно —
І сприймали це життя
Цілком вже самостійно.

Всі, від річних до бувалих,
Драчки вели до кров'янки.
А в темних напівпідвалах
Хлопчакам хотілось під танки.

Не дісталось їм навіть по кулі —
В ремеслусі живи — не тужи.
Ні дерзати — але ризикнули
Із напилків робити ножі.

Вони ввійдуть в легені,
Від нікотину чорні,
В руках такі легенькі,
Трьох кольорів, наборні.

Обмін вели взаємний
Ухарі — острожники.
А німці — полонені
На хліб міняли ножики.

Спочатку грали в фантики,
На гроші з крохоборами.
І ось пішли романтики
Із підворотень — ворами...

Часи були — й були підвали.
Було усе — і ціни знижали.
І вели куди треба канали,
А в кінці куди треба впадали.

Діти бувших старшин та майорів
До північних широт піднялись,
Все тому, що із тих коридорів
Вниз зручніше було, ніж увись.

© Микола Попов. Переклад, 2009